

Arrest

nr. 138 015 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, geboren te Skopje op (...) 1980.

Op 27 april 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 23 juli 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Tegen deze beslissing dienden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij de arresten nr. 49 264 en nr. 49 265 van 8 oktober 2010 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 12 oktober 2010 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2010 nam de gemachtigde een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 6 januari 2011 verklaarde de gemachtigde verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een AI, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 17 februari 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 17 juni 2011 verklaarde de gemachtigde verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 15 juli 2011 verklaarde de gemachtigde verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 12 augustus 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 27 januari 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 4 mei 2012 verklaarde de gemachtigde verzoekers hun tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 15 mei 2012 verklaarde de gemachtigde verzoekers hun tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 14 juni 2012 dienden verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 26 juni 2012 verklaarde de gemachtigde verzoekers hun derde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19 juli 2012 dienden verzoekers een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 19 juli 2012 dienden verzoekers eveneens een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 21 september 2012 verklaarde de gemachtigde verzoekers hun vierde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 30 mei 2013 verklaarde de gemachtigde verzoekers hun derde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Verzoekers dienden een beroep in bij de Raad tegen deze beslissing.

Op 30 mei 2013 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekers dienden een beroep in bij de Raad tegen dit bevel. Bij arrest nr. 121 131 van 20 maart 2014 verwierp de Raad het beroep.

Op 18 augustus 2014 dienden verzoekers een vijfde aanvraag tot verblijfsmachtiging in, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 22 september 2014 verklaarde de gemachtigde de vijfde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op dezelfde dag nam de gemachtigde tenslotte ook een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw

[...]

+ 3 kinderen:

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen\ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2e Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.05.2013, betekend op 09.09.2013. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat ze stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wat betreft de vordering tot schorsing omdat in het opschrift van het verzoekschrift enkel sprake is van een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring, terwijl dan verder in het verzoekschrift sprake is van een beroep tot nietigverklaring en tot schorsing op grond van artikel 63 *iuncto* de artikelen 39/2, 39/78 en 39/82 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder kan gevolgd worden waar hij wijst op het bepaalde in artikel 39/82, § 3, 2^e alinea van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat:

“ In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. ”

Ter zitting gedraagt de raadsman zich met betrekking tot dit gegeven naar de wijsheid.

In casu wordt het verzoekschrift enkel geacht een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

De exceptie wordt aanvaard.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van de redelijkheidsplicht.

Zij lichten hun enig middel toe als volgt:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11 §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij. Verzoekers hebben aldus zeker een belang bij de vernietiging van het haar opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij laat echter na om te motiveren waarom de termijn van twee jaar wordt opgelegd. De loutere vermelding van 2° van het voormeld wetsartikel is geen motivering.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn¹.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor een termijn van 2 jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

1 RvS 18 december 2013, nr. 225.871

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. Verzoekers verblijven namelijk sedert jaren op het Belgische grondgebied, en hebben hier tijdens hun verblijf een volledig nieuw leven opgebouwd.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zoals verzoekers aangeven verplichten voornoemde artikelen de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Of de gemachtigde op afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, heeft in acht genomen, moet beoordeeld worden in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

In casu wordt niet betwist dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 mei 2013, betekend op 9 september 2013, noch dat er geen stappen werden ondernomen om het vertrek voor te bereiden. Bijgevolg heeft verweerder krachtens het *tweede* lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd.

De Raad wijst er echter op dat krachtens het *eerste* lid van artikel 74/11, § 1, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dus zoals *supra* gesteld dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (*Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*).

In casu wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod enkel gesteld: “*in uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar.*”

Verzoekers kunnen bijgevolg gevolgd worden waar zij stellen dat niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd en dat een verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet geen afdoende motivering is. Er werden geen feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing om een termijn van twee jaar op te leggen ten grondslag liggen. Evenmin werd naar de correcte juridische grondslag verwezen nu de relevante bepaling aangaande de duur van het inreisverbod betrekking heeft op het *eerste* lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verweerder in de nota de formele motivering van de duur van het inreisverbod tracht recht te zetten door het woord “[omdat]” toe te voegen in zijn citaat van de bestreden beslissing, kan de Raad enkel vaststellen dat het woord “omdat” juist niet in de bestreden beslissing staat. Bovendien weze het herhaald dat verwijzen naar het niet voldoen van de terugkeerverplichting en naar artikel 74/11, § 1 *tweede* lid, 2° van de Vreemdelingenwet slaat op de reden waarom het inreisverbod wordt genomen, maar dat de duur ervan wordt geregeld door het *eerste* lid van § 1 van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Waar verweerder in de nota nog stelt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet impliceert dat de gemachtigde steeds zou dienen te motiveren inzake “alle” elementen die blijken uit het administratief dossier maar dat het volstaat dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, kan de Raad in theorie volgen, doch in tegenstelling met wat verweerder beweert, blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde met de specifieke omstandigheden van het geval heeft rekening gehouden bij het bepalen van de termijn van twee jaar. Men heeft er volkomen het raden naar waarom de gemachtigde *in casu* voor twee jaar heeft gekozen.

Waar verweerder in die context nog denkt te kunnen verwijzen naar de synthesesnota in het administratief dossier waaruit blijkt dat werd rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekers, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind, kan de Raad enkel vaststellen dat deze beoordeling duidelijk gebeurd is in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor het nemen van de beslissing tot verwijdering. Dit artikel heeft geen betrekking op een inreisverbod en het onderzoek in dat kader kan dan ook niet doorgaan voor een onderzoek vereist in het kader van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op het inreisverbod.

Bovendien weze het aangestipt dat volgens recente rechtspraak van de Raad van State ook formeel in de bestreden beslissing zelf moet worden gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Zo stelde de Raad van State: “*De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid,*

van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In strijd met deze bepaling, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat geen specifieke motivering is vereist om de maximumtermijn op te leggen. Op die manier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verplichting die op hemzelf rust bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd. Waar de aanvankelijk bestreden beslissing geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval betreft, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen niet oordelen dat die beslissing niet kennelijk onredelijk is. Het enige middel is gegrond wat de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet betreft.” (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900; eigen onderlijning).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

Er is geen verder onderzoek van het overige onderdeel van het enig middel vereist, nu dit niet tot een verdere vernietiging kan aanleiding geven.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES